

Arrest

nr. 346 150 van 4 mei 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (*alias* X), die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 oktober 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2026.

Gelet op het proces-verbaal van 30 maart 2026 waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 20 april 2026 om 10 uur.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ROBERFROID die loco advocaat O. TODTS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 21 mei 2025 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 11 augustus 2025 en 4 september 2025.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 10 oktober 2025 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een soennitische Marokkaanse berber te zijn, geboren op (...) 2005 in Tanger (Marokko). Op vierjarige leeftijd overleed uw vader, u hebt geen herinneringen aan hem. Uw moeder kon na zijn dood de huur niet meer betalen dus vanaf dan woonden jullie in bij uw oma. Ook uw jongere broer A. en uw oom Y. woonden in dit huis.

Uw oom was een alcoholverslaafde drugsdealer. Hij mishandelde u fysiek. Hij verplichtte u ook te stoppen met school en voor hem drugs te dealen. U werd ook eens fysiek aangevallen door een jongen van uw school. Hij was van rijke komaf en zijn familie betaalde uw moeder een klein bedrag – 20 euro – schadevergoeding. Jullie zouden klacht hebben ingediend maar hier werd nooit iets mee gedaan. U zag het leven in Marokko niet meer zitten en besloot het land te verlaten, op zoek naar een beter leven in Europa. Eind 2014, rond uw negen jaar, verliet u alleen Marokko. U ging illegaal naar Spanje en verbleef er tot 2015. Hierna vertrok u naar Frankrijk. Af en toe ging u tijdelijk naar andere landen, zoals Nederland. Maar voor zes jaar lang woonde u voornamelijk in Frankrijk, in de wijk Barbès in Parijs als uitvalsbasis.

In Parijs woonde u illegaal in een soort kraakpand, met andere minderjarigen. Jullie werkten als loopjongens voor een criminele Algerijnse bende. Jullie moesten voor hen zaken stelen. Deze Algerijnen drogeerden u meermaals. Tijdens deze periode bent u ook opgepakt geweest en heeft u anderhalf jaar in de gevangenis van Lyon gezeten.

U ontwikkelde een drank- en drugsverslaving in Frankrijk. U heeft periodes in een psychiatrisch ziekenhuis doorgebracht nadat u een overdosis had genomen. Bovendien deed u aan automutilatie en ondernam u een zelfmoordpoging.

In december 2021 diende u een klacht in tegen deze Algerijnse bende wegens onmenselijke behandeling. Op 8 maart 2022 werd er een vonnis geveld door de rechter. Er werd bevestigd dat u slachtoffer bent geworden van deze bende en er werd door de rechter een overplaatsing aangevraagd om u educatief en medisch verder op te volgen.

Gezien het verschrikkelijke leven in Frankrijk besloot u op 1 augustus 2022 naar België te komen. Ook hier kwam u snel terug terecht in criminele kringen. U kwam meermaals in aanraking met de Belgische justitie en politie. Op verschillende momenten werd u in België opgepakt voor het stelen van gsm's. Deze diefstallen gingen soms gepaard met geweld en u bent meermaals opgepakt onder invloed.

In België werden ondertussen 17 proces verbalen in uw hoofdte opgemaakt en bent u drie keer veroordeeld door de Belgische rechtbank; dd. 5 oktober 2023, dd. 28 november 2023 en dd. 14 maart 2024. U bent telkens veroordeeld voor feiten van diefstal, diefstal met geweld en/of bedreigingen, wapenbezit en vluchtmisdrijf. U heeft door deze feiten meermaals in de gevangenis gezeten in België.

Van 3 september 2023 tot 28 november 2023 zat u in de gevangenis van Haren. Dit omwille van uw veroordelingen voor poging tot misdrijf, wapenbezit en diefstal met geweld.

Op 15 januari 2024 zat u opnieuw in de gevangenis van Haren. Dit omwille van uw veroordelingen voor diefstal met geweld en/of bedreiging en vluchtmisdrijf. U bent later overgeplaatst naar de gevangenis van Sint-Gillis.

U diende vanuit de gevangenis van Sint-Gillis op 21 mei 2025 een verzoek voor internationale bescherming in.

Uw moeder woont nog steeds in Tanger. Uw broer is momenteel in Spanje. U heeft geen contact meer met uw broer omdat hij de kant van uw oom koos. Met uw moeder heeft u wel nog contact. U zag haar echter nooit meer sinds uw vertrek uit Marokko. U wilt niet terugkeren naar Marokko omdat u er nog steeds uw oom vreest. U denkt ook geen gegronde medische opvolging daar te kunnen krijgen.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: nota van Au Cœur de la Précarité (ACDLP) dd. 17 september 2020 (kopie), nota van de Dienst voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (DEMNA) aan de rechtbank van Parijs over uw situatie daar, dd. 2 februari 2021 (kopie), psychiatrisch attesten van Frankrijk, dd. 23 juli 2021 en dd. 8 oktober 2021 (kopie), de klacht die u indiende in Frankrijk tegen de Algerijnse bende, dd. 27 december 2021 (kopie), de verdediging van uw advocaat, dd. 28 december 2021 (kopie), de beslissing van de Défenseur des droits, dd. 18 februari 2022, het vonnis, dd. 8 maart 2022 (kopie) en psychologische attesten België dd. 24 november 2022, dd. 10 december 2024, dd. 12 december 2024 en dd. 20 december 2024 (kopie).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw verklaringen (CGVS2, p. 10-11) en uit de medische attesten blijkt dat u psychische problemen heeft en al jaren kampt met een verslavingsproblematiek. Uit de attesten van het Frans psychiatrische ziekenhuis blijkt dat u aan zelfverminking deed, mentaal onstabiel was en impulsieve beslissingen nam. Dit ging bovendien gepaard met een verslavingsproblematiek. In verdere sessies bleek u depressieve symptomen te hebben zoals gevoelens van wanhoop, onthechting en een onvermogen positieve gevoelens te ervaren.

Uit de Belgische rapporten opgesteld door de Institutions publiques de protection de la jeunesse (I.P.P.J.) en de psychosociale dienst L'Ambulatoire Forest asbl blijkt u uw best te doen om een (sociaal-) actievere en positieve houding aan te nemen. Echter ook zij noteren symptomen van een depressie en een zwaar verleden die geleid hebben tot uw toestand nu.

Wat betreft uw mentale problemen dient benadrukt te worden dat deze niet ter betwisting staan. Er werd hier dan ook rekening mee gehouden tijdens uw onderhouden voor het Commissariaat-generaal en dit om u de kans te geven uw relaas uit de doeken te doen.

Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud haalde u aan de tolk niet goed te verstaan. Er werd door het CGVS nochtans een Arabischtalige tolk voorzien, en dit in navolging van uw uitdrukkelijke keuze (zie annex 26). Volgens u kon u hem niet verstaan omdat u enkel darija dialect spreekt uit Marokko hetgeen de tolk volgens u niet sprak (CGVS1, p. 1). Om zeker te zijn dat u de u gestelde vragen zou begrijpen en kunnen beantwoorden én u de mogelijkheid te geven uw relaas op een omstandige wijze uit de doeken te doen, werd beslist het eerste onderhoud stop te zetten en een nieuw gehoor in te plannen.

Er werd vervolgens een tweede gehoor ingepland, waarbij bijstand van een tolk die het (Marokkaans) Arabisch machtig is, werd voorzien. Het onderhoud kon zonder problemen doorgaan en u bleek de tolk dit keer duidelijk te verstaan. Dit werd bovendien meermaals afgetoetst tijdens het onderhoud. U antwoordde telkens affirmatief (CGVS2, p. 2, p. 3 & p. 13).

Er werd u bij aanvang van het tweede persoonlijk onderhoud voorts duidelijk meegedeeld dat het gehoor op een rustige manier zou verlopen en dat u ten allen tijde, indien nodig, zelf om een pauze kon vragen als u daar nood aan had (zie CGVS2, p. 2). U gaf tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op geen enkel moment aan dat u het onderhoud (tijdelijk) wilde stopzetten en niet (langer) in staat was hieraan deel te nemen. U verklaarde op het einde van het onderhoud ook uitdrukkelijk dat u alles goed begrepen had (zie CGVS2 p. 13). U bleek doorheen het volledige onderhoud ook wel degelijk in staat de u gestelde vragen te begrijpen en te beantwoorden, waarbij zelfs kon worden vastgesteld dat u ook duidelijk in staat was / over voldoende cognitieve eigenschappen beschikte om een coherent relaas uit de doeken te doen.

Gelet op wat voorafgaat kan, en ook al wordt niet betwist dat u kampt met psychologische moeilijkheden, in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u, mede door de hierboven weergegeven maatregelen, kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient te worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. U heeft doorheen uw verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft dan wel dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verzoek om internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land waarvan u de nationaliteit bezit, i.c. Marokko. U verwees meermaals naar feiten die u heeft meegemaakt in Frankrijk. Zo zou u er beland zijn in een Algerijnse bende die u misbruikt heeft. U bent door hen gedrogeerd en u werd ingezet als loopjongen. U heeft hun later aangeklaagd en deze rechtszaak gewonnen. In Frankrijk heeft u mentaal heel diep gezeten. U ondernam er een zelfmoordpoging, deed aan zelfverminking, nam er een overdosis, verbleef een periode in een psychiatrisch ziekenhuis en u heeft er ook in de gevangenis gezeten (CGVS2, p. 9-10). Dat u in Frankrijk al deze zaken meemaakte wordt vooralsnog niet betwist, doch, gezien u een Marokkaans staatsburger bent dient in het kader van huidig verzoek enkel te worden nagegaan of er in uw hoofde kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, in Marokko. Bijgevolg dient in casu uw situatie in Marokko te worden beoordeeld en niet de situatie waarin u in Frankrijk verkeerde in de periode dat u er illegaal verbleef.

Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet, moet echter worden besloten dat u uw beweerde vrees ten aanzien van Marokko niet aannemelijk heeft gemaakt en er bijgevolg nit kan worden besloten tot een nood aan internationale bescherming in uw hoofde.

Dient vooreerst opgemerkt te worden dat u geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs neerlegt die uw identiteit kan staven. U verklaarde dat u geen identiteitsdocumenten kon neerleggen omdat u dermate jong was toen u naar Europa kwam en nooit identiteitsdocumenten gehad heeft (CGVS2, p. 4). Dit betreffen blote beweringen die u geenszins weet te staven (zie infra).

Blijkt bovendien dat u zich in het verleden herhaaldelijk heeft bediend van verschillende aliassen in uw contacten met de Belgische politie en justitiële diensten; i.c. S. A. geboren op (...) 2006 in Marokko, M. M. geboren op (...) 2006 in Marokko, M. M. geboren op (...) 2006 in Marokko, R. Y. geboren op (...) 2003 in Algerije. Ook voor de Belgische asielinstanties gaf u verschillende identiteiten, zijnde M. S., geboren op (...) 2005 in Marokko en R. Y. geboren op (...) 2003 in Marokko (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier + CGVS vragenlijst DVZ vraag 3 en CGVS, p. 3).

Het spreekt voor zich dat de identiteit een essentieel gegeven betreft binnen de procedure om internationale bescherming en er mag van u, een verzoeker om internationale bescherming, in alle redelijkheid verwacht worden dat u hieromtrent waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt, waar mogelijk gestaafd aan de hand van overtuigende stukken, en dit van bij aanvang van de eerste procedure.

Uit bovenstaande bevindingen blijkt duidelijk dat u verzaakt aan de medewerkingsplicht die dienaangaande op uw schouders rust.

In het licht hiervan dient dan ook te worden besloten dat het volstrekt onduidelijk is wie u in werkelijkheid bent en vanwaar u afkomstig bent. Het CGVS kan zich dan voor de beoordeling van uw verzoek dan ook enkel steunen op wat u hieromtrent vertelt.

Voortgaande op uw laatste verklaringen zou u M. S., geboren op (...) 2005, van Marokkaanse nationaliteit zijn (CGVS2, p. 4). U woonde sinds uw vier jaar in Tanger (CGVS2, p. 4 en 5).

Wat betreft de feiten die u meegemaakt zou hebben in Marokko voor uw vertrek dient onderlijnd te worden dat dit blote beweringen betreffen die u geenszins weet te staven. Zo zou uw vader overleden zijn op jonge leeftijd en zou u ingewoond hebben bij uw oma, waar ook uw gewelddadige oom zou wonen. Hij zou u fysiek mishandeld hebben en verplicht hebben drugs te dealen. U bent weggevlucht van huis en heeft Marokko al op de jonge leeftijd van negen jaar verlaten. Dat dit effectief zo is toont u nergens aan. Zoals reeds aangehaald legt u geen enkel identiteitsdocument van uzelf noch van uw familieleden neer. U verklaart dan wel dat uw vader overleden is en een gewelddadige oom te hebben, ook van heen ontbreekt enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs van hun bestaan en / of overlijden. Evenmin staft u dat u op jonge leeftijd, samen met uw moeder, bij uw oma bent gaan inwonen. U heeft op heden nog steeds contact met uw moeder. Er kan dan ook verondersteld worden dat u nochtans in de mogelijkheid moet zijn om aan de hand van fysieke stavingsstukken te kunnen aantonen dat uw vader overleed toen u nog heel jong was en u vervolgens bij uw oma ging inwonen. U verklaarde op school slachtoffer te zijn geweest van een aanval door een andere jongen waarna u klacht ging indienen bij de politie en naar het ziekenhuis ging (CGVS2, p. 13). Er kan dan ook verondersteld worden dat u op school geregistreerd / ingeschreven was, minstens dat jullie contactgegevens, waaronder jullie adres, bij de politie werd genoteerd. Ook wat de hierop volgende behandeling in het ziekenhuis betreft – u kreeg 10 hechtingen – kan redelijkerwijs verondersteld worden dat hierbij uw persoonsgegevens, waarom uw adres, werden genoteerd. Dit terzijde, evenmin legt u enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor waaruit blijkt dat ook uw oom voorheen woonachtig was bij uw oma.

U geeft dan wel aan dat u als kind fysiek mishandeld werd door uw oom in Tanger (CGVS2, p. 5). Dient opgemerkt te worden dat deze vermeende feiten zich ondertussen dermate lang geleden hebben afgespeeld. Aangezien u reeds op negenjarige leeftijd Marokko zou verlaten hebben en deze vermeende zaken plaatsvonden voor uw vertrek is er op heden inmiddels meer dan vijftien jaar verstreken.

Dat u op heden, ingeval van een terugkeer, opnieuw risico zou lopen het slachtoffer te worden van uw oom, blijkt uit niets. Los van het gegeven dat u niet eens het bestaan van uw oom, dan wel zijn gewelddadig karakter, kan aantonen aan de hand van enig stavingsstuk, toont u, zelfs al moest hetgeen u verklaarde over de problemen met uw oom vaststaan, quod non, ook op geen enkele manier aan dat uw oom actueel nog in Marokko verblijft, laat staan bij uw oma inwoont, dan wel op heden nog steeds in leven is.

U bent bovendien ondertussen een volwassen man – naar u beweerde bent u geboren op (...) 2005 en bent u op heden aldus 20 jaar oud – en uit niets blijkt dat u, zelfs indien het zou vaststaan dat uw oom bestaat, een gewelddadig persoon is die u voorheen als kind, toen u bij uw oma woonde, terroriseerde, nog in leven is én op heden nog bij uw oma, dan wel elders in Marokko verblijft, quod non, zich niet elders in Marokko zou kunnen vestigen om aan uw (vermeende) gewelddadige oom te ontkomen. Uit wat u beweerde, staat u al sinds uw negen jaar volledig zelfstandig in het leven. U slaagde er zelfstandig uw vertrek uit Marokko en uw reis door Europa te regelen. Verder heeft u zowel in Frankrijk als in België altijd alleen gewoond, en u verbleef ook kortere periodes in Nederland (CGVS2, p. 7).

Dat u tijdens uw jarenlange verblijf in Europa in heel moeilijke omstandigheden doorbracht betekent hoegenaamd niet dat dit ook het geval zou zijn ingeval van een terugkeer naar uw eigen land, waarvan u bovendien de taal machtig bent en de cultuur kent én uw moeder en oma in uw nabijheid heeft. U heeft er eveneens nog een tante die gehuwd is (CGVS2, p. 5 en 12). Dat u, ingeval van een terugkeer, niet op hun eventuele bijstand zou kunnen steunen om uw weg binnen de Marokkaanse samenleving terug te vinden, blijkt uit niets.

Zelfs indien uw gehele relaas en de problemen die u met uw oom zou gekend hebben de waarheid betreffen en aangetoond zijn, wat geenszins het geval is, dan nog betreffen het hier problemen van interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard die als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Bijkomend kan hier nog worden aan toegevoegd dat u ook geenszins in concreto aantoont dat u niet de mogelijkheid zou hebben de bescherming van de Marokkaanse autoriteiten in te roepen om u op hun bescherming te beroepen ingeval van problemen met uw oom. Dat u voorheen als kind op school eens hard werd geslagen door een oudere jongen en dat de (lokale) politie niets deed met uw klacht (CGVS2, p. 13) – overigens weerom blote beweringen die u op geen enkele manier weet hard te maken – volstaat logischerwijs niet om te besluiten dat u, als volwassen Marokkaanse man geen bescherming zou kunnen krijgen van de Marokkaanse autoriteiten. Blijkt overigens uit niets dat er ooit pogingen werden ondernomen voorheen om u tegen uw gewelddadige oom te beschermen. Verder stelt u bij een eventuele terugkeer naar Marokko geen adequate hulp te kunnen krijgen voor uw mentale problemen (CGVS2, p. 12). Ook dit betreft echter een blote bewering die u niet weet te staven. Uit landeninformatie blijkt dat er in Marokko wel degelijk toegang bestaat tot psychologische en psychiatrische begeleiding. Zo zijn er onder meer gespecialiseerde psychiatrische centra in Casablanca (Centre Hospitalier Universitaire Ibn Rochd), Rabat (Hôpital Ar-Razi in

Salé) en Fez (Centre Hospitalier Universitaire Hassan II), waar jongeren met psychische problemen terecht kunnen. Verder bestaan er tal van lokale initiatieven en NGO's, zoals Association Marocaine de Santé Mentale, die psychologische ondersteuning aanbieden (zie documenten toegevoegd aan blauwe map administratief dossier). Het CGVS betwist op zich niet dat u psychologische begeleiding nodig heeft. U volgt momenteel in België een psychologisch traject, maar dit betreft geen dermate complex of gespecialiseerd behandelingsplan waarvoor een equivalent in Marokko ontbreekt. Indien u meent dat uw medische toestand een belemmering vormt voor terugkeer en u meent omwille hiervan in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning, dient u hiervoor de geëigende procedure te volgen, met name een aanvraag tot machtiging van verblijf, gericht aan de Minister of haar gemachtigde, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande bevindingen mag het duidelijk zijn dat u geenszins heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

De waarachtigheid, minstens de ernst, van uw beweerde vrees wordt voorts bijkomend onderuit gehaald gelet op het feit dat u die reeds in 2014 / 2015 Marokko omwille van uw gewelddadige oom zou verlaten hebben, pas in mei 2025 een eerste keer uw (beweerde) vrees kenbaar maakte en om internationale bescherming verzocht. Dit dan bovendien nog nadat u voor een zoveelste keer werd opgepakt in België naar aanleiding van hier gepleegde strafrechtelijke feiten.

Ook in Frankrijk verzocht u nooit om internationale bescherming. Dat u als minderjarige aanvankelijk de eerste jaren niet wist waar u zich hiervoor moest melden of wat uw mogelijkheden waren, kan nog worden aangenomen. Uw verdere bewering dat u gezien uw jonge leeftijd geen kennis had van degelijke procedures (CGVS2, p.7), kan evenwel niet overtuigen.

Zo kwam u ook in Frankrijk in aanraking met het gerecht en dit naar aanleiding van de klacht die u indiende tegen de Algerijnse bende die u misbruikte. U leerde er een vrouw kennen, een maatschappelijk assistente, die u in Frankrijk onder haar hoede nam – ze behandelde u als haar zoon, zo stelde u zelf-, én u wist uw weg te vinden naar een advocaat die u vervolgens aanstelde om uw belangen te verdedigen (CGVS2, p. 7, 9 en 13). Dat u dan tijdens uw contacten met deze personen / instanties nooit zou zijn ingelicht over de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, is geenszins ernstig, dit zeker in de periode dat u nog als minderjarige in Frankrijk verbleef. Uw verwijzing naar uw 'jonge leeftijd' kan bovendien ook geenszins een verschoning bieden voor het feit dat u ook pas drie jaar na uw aankomst in België een verzoek indiende. Immers, voortgaande op uw eigen verklaringen, was u een maand na uw aankomst in België jarig en werd u toen reeds 17 jaar. Er werd in die periode een voogd aangesteld, dit tot u meerderjarig werd, op 30 september 2023. Opnieuw is het geenszins aannemelijk dat u voor mei 2025, het moment waarop u om internationale bescherming verzocht, nooit zou gehoord hebben over de mogelijkheid internationale bescherming aan te vragen noch zou geweten hebben hoe u dit moest aanpakken of waar u hiervoor terecht kon.

Het hoeft dan ook geen betoog dat uw verzoek om internationale bescherming thans wel heel laat is, wat, zeker gezien de afwezigheid van een overtuigende en aannemelijke verklaring hiervoor, logischerwijs de nodige vragen doet rijzen bij de waarachtigheid, minstens ernst, van uw beweerde vrees voor vervolging.

De vaststelling dat u zich bovendien, zowel in Frankrijk alsook in België, herhaaldelijk bediende van verschillende namen en persoonsgegevens, kan het vermoeden dat u niet echt nood heeft aan internationale bescherming enkel maar verder bevestigen.

Ook door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. Zoals reeds supra uiteengezet hebben het merendeel van de door u voorgelegde documenten te maken met uw situatie in Frankrijk en dient uw verzoek beoordeeld te worden ten aanzien van Marokko. Deze stukken kunnen dan ook geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie.

Wat betreft uw medische documenten uit zowel Frankrijk als België dient nogmaals benadrukt te worden dat uw medische situatie op zich niet wordt betwist. Echter, voor het verkrijgen van een verblijfsstatus op grond van medische redenen dient u zich te wenden tot de hiertoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag tot machtiging van verblijf, gericht aan de Minister of haar gemachtigde, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan u niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker geeft na een theoretische uiteenzetting aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Vooreerst wordt in het verzoekschrift uitgebreid ingegaan op verzoekers kwetsbaarheid.

Daarnaast gaat verzoeker concreet in op de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing waaronder inzake zijn identiteit, zijn laattijdig beschermingsverzoek, de vrees vanwege zijn oom en inzake de toegang tot bescherming bij de politiediensten.

Tot slot stipt verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus aan.

2.2. Stukken

Ter staving van het verzoekschrift wordt gewezen op volgende inventaris waarvan de stukken worden toegevoegd:

- “3. *Rapport AMBU forest 8 augustus 2025*
4. *Psychologisch rapport 23 juli 2021*
5. *Nota Mevrouw KHETTAB 17 september 2020*
6. *Rapport gemeenschappelijke instelling 24 november 2022*
7. *Arrest défenseur des droits 18 februari 2022*
8. *Afspraak dokter 10 november 2025*
9. *Start begeleiding Ambulatoire Forest juli 2024*
10. *Afspraak lire et écrire*
11. *Klacht Parijs 27 december 2021*
12. *Arrest RVV 320 815*
13. *Medisch rapport 7 november 2025*
14. *Dagvaarding Franse rechtbank 28 december 2024*
15. *Mail advocate vertek Frankrijk*
16. *Vonnis juge des enfants Lyon 2022”.*

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1

van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet

steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw verklaringen (CGVS2, p. 10-11) en uit de medische attesten blijkt dat u psychische problemen heeft en al jaren kampt met een verslavingsproblematiek. Uit de attesten van het Frans psychiatrische ziekenhuis blijkt dat u aan zelfverminking deed, mentaal onstabiel was en impulsieve beslissingen nam. Dit ging bovendien gepaard met een verslavingsproblematiek. In verdere sessies bleek u depressieve symptomen te hebben zoals gevoelens van wanhoop, onthechting en een onvermogen positieve gevoelens te ervaren.

Uit de Belgische rapporten opgesteld door de Institutions publiques de protection de la jeunesse (I.P.P.J.) en de psychosociale dienst L'Ambulatoire Forest asbl blijkt u uw best te doen om een (sociaal-) actievere en positieve houding aan te nemen. Echter ook zij noteren symptomen van een depressie en een zwaar verleden die geleid hebben tot uw toestand nu.

Wat betreft uw mentale problemen dient benadrukt te worden dat deze niet ter betwisting staan. Er werd hier dan ook rekening mee gehouden tijdens uw onderhoud voor het Commissariaat-generaal en dit om u de kans te geven uw relaas uit de doeken te doen.

Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud haalde u aan de tolk niet goed te verstaan. Er werd door het CGVS nochtans een Arabischtalige tolk voorzien, en dit in navolging van uw uitdrukkelijke keuze (zie annex 26). Volgens u kon u hem niet verstaan omdat u enkel darija dialect spreekt uit Marokko hetgeen de tolk volgens u niet sprak (CGVS1, p. 1). Om zeker te zijn dat u de u gestelde vragen zou begrijpen en kunnen beantwoorden én u de mogelijkheid te geven uw relaas op een omstandige wijze uit de doeken te doen, werd beslist het eerste onderhoud stop te zetten en een nieuw gehoor in te plannen.

Er werd vervolgens een tweede gehoor ingepland, waarbij bijstand van een tolk die het (Marokkaans) Arabisch machtig is, werd voorzien. Het onderhoud kon zonder problemen doorgaan en u bleek de tolk dit keer duidelijk te verstaan. Dit werd bovendien meermaals afgetoetst tijdens het onderhoud. U antwoordde telkens affirmatief (CGVS2, p. 2, p. 3 & p. 13).

Er werd u bij aanvang van het tweede persoonlijk onderhoud voorts duidelijk meegedeeld dat het gehoor op een rustige manier zou verlopen en dat u ten allen tijde, indien nodig, zelf om een pauze kon vragen als u daar nood aan had (zie CGVS2, p. 2). U gaf tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op geen enkel moment aan dat u het onderhoud (tijdelijk) wilde stopzetten en niet (langer) in staat was hieraan deel te nemen. U verklaarde op het einde van het onderhoud ook uitdrukkelijk dat u alles goed begrepen had (zie CGVS2 p. 13). U bleek doorheen het volledige onderhoud ook wel degelijk in staat de u gestelde vragen te begrijpen en te beantwoorden, waarbij zelfs kon worden vastgesteld dat u ook duidelijk in staat was / over voldoende cognitieve eigenschappen beschikte om een coherent relaas uit de doeken te doen.

Gelet op wat voorafgaat kan, en ook al wordt niet betwist dat u kampt met psychologische moeilijkheden, in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u, mede door de hierboven weergegeven maatregelen, kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker benadrukt zijn kwetsbaarheid en wijst hierbij op zijn zwaar traumatisch levensverhaal (waaronder mishandelingen tijdens zijn kindertijd in Marokko door zijn oom en zijn vlucht als minderjarige naar Europa en zijn verblijf aldaar als straatkind) alsook op zijn zware psychische problemen en verslavingsproblematiek. Aan het verzoekschrift worden verschillende (medische) stukken toegevoegd ter staving van verzoekers trauma, littekens en zijn psychologische begeleiding.

De Raad stipt vooreerst aan dat in casu verzoekers psychische problemen en zijn verslavingsproblematiek niet worden betwist. Evenmin wordt op zich verzoekers zwaar traject in Frankrijk betwist (infra). Uit de hoger weergegeven motieven blijkt dat verweerder wel degelijk afdoende rekening gehouden heeft met verzoekers mentale toestand en in zijn hoofde bijzondere procedurele noden heeft aangenomen met steunmaatregelen.

Verzoeker, die tijdens zijn nieuw gehoor overigens werd bijgestaan door een vertrouwenspersoon, verduidelijkt geenszins welke bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen.

Gelet op de aanname van steunmaatregelen kan geenszins blijken dat verzoeker tijdens zijn (tweede) persoonlijk onderhoud op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en afdoende verklaringen af te leggen. Immers blijkt uit het verloop van dit persoonlijk onderhoud dat verzoeker tijdens zijn nieuw onderhoud op het CGVS, alwaar hij deze keer stelde de tolk goed te begrijpen, toch precies en uitgebreid kon antwoorden en ook in de mogelijkheid werd gesteld toevoegingen te doen zoals ook zijn advocate en vertrouwenspersoon (persoonlijk onderhoud, p. 2-3, 13-15). Uit niets in de weergave van het tweede persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker gelet op de genomen steunmaatregelen niet in staat was om op adequate wijze zijn vluchtmotieven uiteen te zetten.

Daarnaast moet opgemerkt worden dat verzoeker met de voorliggende (medische) stukken inzake zijn kwetsbaarheid en psychologische problemen en verslavingsproblematiek geenszins zijn voorgehouden vrees

of voorgehouden problemen wat Marokko betreft aannemelijk maakt nu hij hiermee geen ander licht kan werpen op de vaststellingen aangaande zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas (infra).

Rekening houdend met zijn bevindingen kan een psycholoog/arts vermoedens hebben over de oorzaak van de medische/mentale problemen/littekens, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin deze werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt en dit binnen de context van psychologische/medische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

De Raad wijst er hierbij op dat neergelegde documenten samen met de verklaringen en algemene landeninformatie moeten worden beoordeeld in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Een medisch attest kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek, maar maakt het deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Een medisch/psychologisch attest moet daarom steeds worden beoordeeld in samenhang met de afgelegde verklaringen. In casu wordt evenwel geen geloof gehecht aan verzoekers vluchtrelaas ten aanzien van Marokko. Alles in acht genomen, oordeelt de Raad dat in casu er geen sterk vermoeden of aanwijzing blijkt dat de psychologische/medische problemen/littekens van verzoeker het gevolg zijn van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas beoordeeld ten aanzien van zijn land van herkomst Marokko (cf. 2.3.5.).

Gelet op het voorgaande treedt de Raad verweerders conclusie bij dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd werden en dat hij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Vooreerst wordt samen met de commissaris-generaal aangestipt dat het voorliggend beschermingsverzoek dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit, in casu Marokko.

In de bestreden beslissing wordt pertinent opgemerkt:

“U verwees meermaals naar feiten die u heeft meegemaakt in Frankrijk. Zo zou u er beland zijn in een Algerijnse bende die u misbruikt heeft. U bent door hen gedrogeerd en u werd ingezet als loopjongen. U heeft hun later aangeklaagd en deze rechtszaak gewonnen. In Frankrijk heeft u mentaal heel diep gezeten. U ondernam er een zelfmoordpoging, deed aan zelfverminking, nam er een overdosis, verbleef een periode in een psychiatrisch ziekenhuis en u heeft er ook in de gevangenis gezeten (CGVS2, p. 9-10). Dat u in Frankrijk al deze zaken meemaakte wordt vooralsnog niet betwist, doch, gezien u een Marokkaans staatsburger bent dient in het kader van huidig verzoek enkel te worden nagegaan of er in uw hoofd kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, in Marokko. Bijgevolg dient in casu uw situatie in Marokko te worden beoordeeld en niet de situatie waarin u in Frankrijk verkeerde in de periode dat u er illegaal verbleef.”

De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van een verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Nu in casu verzoekers Marokkaanse nationaliteit niet wordt betwist en verzoeker geenszins afbreuk kan doen aan het terechte oordeel dat zijn beschermingsverzoek ten aanzien van Marokko dient beoordeeld te worden, is het betoog rond zijn uiterst precaire levensomstandigheden in Frankrijk, die op zich overigens niet betwist worden, evenwel in het kader van verzoekers vluchtrelaas ten aanzien van Marokko op zich niet dienstig, te meer in de bestreden beslissing en onderhavig arrest tevens afdoende rekening wordt gehouden met verzoekers mentale toestand en de opgeworpen medische problemen (cf. 2.3.4., 2.3.5.3., 2.3.5.4. en 2.3.5.5.).

2.3.5.2. Voorts heeft de commissaris-generaal op terechte wijze gemotiveerd dat verzoeker geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs neerlegt ter staving van zijn identiteit:

“U verklaarde dat u geen identiteitsdocumenten kon neerleggen omdat u dermate jong was toen u naar Europa kwam en nooit identiteitsdocumenten gehad heeft (CGVS2, p. 4). Dit betreffen blote beweringen die u geenszins weet te staven (zie infra).

Blijkt bovendien dat u zich in het verleden herhaaldelijk heeft bediend van verschillende aliassen in uw contacten met de Belgische politionele en justitiële diensten; i.c. S. A. geboren op (...) 2006 in Marokko, M. M. geboren op (...) 2006 in Marokko, M. M. geboren op (...) 2006 in Marokko, R. Y. geboren op (...) 2003 in Algerije. Ook voor de Belgische asielinstanties gaf u verschillende identiteiten, zijnde M. S., geboren op (...) 2005 in Marokko en R. Y. geboren op (...) 2003 in Marokko (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier + CGVS vragenlijst DVZ vraag 3 en CGVS, p. 3).

Het spreekt voor zich dat de identiteit een essentieel gegeven betreft binnen de procedure om internationale bescherming en er mag van u, een verzoeker om internationale bescherming, in alle redelijkheid verwacht worden dat u hieromtrent waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt, waar mogelijk gestaafd aan de hand van overtuigende stukken, en dit van bij aanvang van de eerste procedure.

Uit bovenstaande bevindingen blijkt duidelijk dat u verzaakt aan de medewerkingsplicht die dienaangaande op uw schouders rust.

In het licht hiervan dient dan ook te worden besloten dat het volstrekt onduidelijk is wie u in werkelijkheid bent en vanwaar u afkomstig bent. Het CGVS kan zich dan voor de beoordeling van uw verzoek dan ook enkel steunen op wat u hieromtrent vertelt."

In het verzoekschrift wordt betoogd dat verzoeker is opgegroeid in een preciaire omgeving in Marokko, hij Marokko heeft verlaten toen hij negen of tien jaar oud was en sinds 2014 een straatkind is. Verzoeker wijst in dit verband op de stukken inzake zijn psychosociale opvolging en de Franse vonnissen waaruit constant blijkt dat hij afkomstig is uit Marokko. Tevens wordt in dit verband gewezen op een Franse vonnis van de jeugdrechter waarin de minderjarigheid en identiteit van verzoeker werd vastgelegd. Zodoende meent verzoeker dat de commissaris-generaal de nodige informatie ter beschikking had om ervan uit te gaan dat hij afkomstig is uit Marokko en rekening had moeten houden met zijn levensomstandigheden en vluchtrelaas.

Wat de aliassen van verzoeker betreft, wordt in het verzoekschrift gewezen op verzoekers uiterst preciaire levensomstandigheden als straatkind en daarnaast toegelicht dat verzoekers echte naam M. S. is en R. Y. een alias betreft doch door vertalingsfouten en de taalbarrière zijn naam fout is genoteerd. Tevens beklemtoont verzoeker dat zijn geboortedatum (...) december 2005 is zoals in elk document is terug te vinden en zoals hij vermeld heeft aan de personen met wie hij een vertrouwensband heeft opgebouwd. Verzoeker stelt dat hij de asielautoriteiten niet heeft willen misleiden noch een vals asielverhaal heeft verteld. De verschillende aliassen, die werden gebruikt in een context van wantrouwen tegenover de politie en rechterlijke instanties, moeten volgens verzoeker in aanmerking komen met zijn leven als verslaafde straatkind opgegroeid in criminaliteit. Hoe dan ook, verandert zijn exacte geboortedatum en zijn naam of alias op geen enkele manier het feit dat hij als kind in Marokko werd mishandeld en een zeer moeilijk levenspad heeft gehad met een verontrustend psychische toestand, aldus verzoeker.

De Raad merkt allereerst op dat in casu verzoekers Marokkaanse nationaliteit niet wordt betwist doch met reden wordt overwogen dat verzoeker geen enkel begin van bewijs ter staving van zijn identiteit heeft neergelegd. Daarbij wordt terecht opgemerkt dat verzoeker zich tevens heeft bediend van verschillende aliassen met verschillende namen, geboortedata en geboorteplaatsen.

Verzoeker kan met zijn betoog aangaande zijn vertrek uit Marokko en traject als straatkind in Europa alsook met zijn verwijzingen naar de stukken inzake zijn psychosociale opvolging en mentale problemen geenszins het gebrek aan documentaire bewijzen aangaande zijn identiteit en zijn wisselende verklaringen over zijn identiteitsgegevens verschonen.

De Raad benadrukt hierbij de in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht inhoudt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaronder met betrekking tot zijn identiteit, reisroute en asielrelaas, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staat met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de cumulatieve voorwaarden is voldaan zoals opgesomd in deze bepaling. Hoewel de Raad begrip en medeleven kan opbrengen voor verzoekers preciaire levensomstandigheden in Frankrijk en zijn mentale toestand die omstandig worden gestaafd en op zich niet worden betwist, moet de Raad vaststellen dat verzoeker ook in de huidige stand van zaken allerm minst consistente verklaringen aflegt over zijn identiteitsgegevens en geen overtuigende verklaring biedt voor het ontbreken van enig begin van documentair bewijs.

Zo betoogt verzoeker in het verzoekschrift dat zijn echte naam S. M. is en R. Y. een alias betreft hetgeen door vertalingsfouten en de taalbarrière fout is genoteerd (verzoekschrift, punt II., 1), b); persoonlijk onderhoud, p. 3) doch de Raad merkt op dat verzoeker bij de hoofding van hetzelfde verzoekschrift dan weer aangeeft R. Y. te heten en S. M. een alias betreft (verzoekschrift, eerste pagina). Bovendien heeft verzoeker zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ), alwaar R. Y. werd genoteerd als zijn naam en hij als alias S. M. vermeldde, ondertekend voor akkoord zonder op het CGVS in dit verband correcties aan te brengen.

Hoe dan ook moet de Raad naast deze inconsistente verklaringen voorts opmerken dat geen bevredigende verklaring voorligt voor het ontbreken van documentair bewijs nu verzoeker niet aantoonde in dit verband een oprechte inspanning te hebben geleverd, daar hij - ongeacht zijn vertrek op minderjarige leeftijd uit Marokko en zijn preciaire levensomstandigheden in Frankrijk - uitdrukkelijk stelde nog contact te hebben met zijn moeder die inwoont bij zijn oma in Marokko (Verklaring DVZ, p. 7, tweede persoonlijk onderhoud, p. 4-5).

Het gegeven dat een Franse jeugdrechter verzoekers minderjarigheid en identiteit heeft vastgesteld in een vonnis van 8 maart 2022 waarin bovendien uitdrukkelijk wordt aangegeven dat er geen enkel document van

de burgerlijke stand voorligt, kan geen afbreuk doen aan verzoekers wisselende verklaringen en gebrekkige inspanningen om Marokkaanse documenten te verkrijgen.

De Raad kan de commissaris-generaal dan ook bijtreden waar die motiveert dat verzoeker verzaakt aan zijn medewerkingsplicht en oordeelt verder dat verzoekers inconsistente verklaringen over zijn identiteit zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, heeft de commissaris-generaal zich overigens niet beperkt tot de vaststelling dat verzoekers identiteit niet wordt gestaafd, doch is bijkomend wel degelijk ingegaan op zijn vluchtrelaas ten aanzien van Marokko (infra 2.3.5.3.-2.3.5.4.).

2.3.5.3. Inzake verzoekers vrees bij een terugkeer naar Marokko alwaar verzoeker zou mishandeld zijn geweest door zijn oom, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld als volgt:

“Voortgaande op uw laatste verklaringen zou u M. S., geboren op (...) 2005, van Marokkaanse nationaliteit zijn (CGVS2, p. 4). U woonde sinds uw vier jaar in Tanger (CGVS2, p. 4 en 5).

Wat betreft de feiten die u meegemaakt zou hebben in Marokko voor uw vertrek dient onderlijnd te worden dat dit blote beweringen betreffen die u geenszins weet te staven. Zo zou uw vader overleden zijn op jonge leeftijd en zou u ingewoond hebben bij uw oma, waar ook uw gewelddadige oom zou wonen. Hij zou u fysiek mishandeld hebben en verplicht hebben drugs te dealen. U bent weggevlucht van huis en heeft Marokko al op de jonge leeftijd van negen jaar verlaten. Dat dit effectief zo is toont u nergens aan. Zoals reeds aangehaald legt u geen enkel identiteitsdocument van uzelf noch van uw familieleden neer. U verklaart dan wel dat uw vader overleden is en een gewelddadige oom te hebben, ook van heen ontbreekt enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs van hun bestaan en / of overlijden. Evenmin staat u dat u op jonge leeftijd, samen met uw moeder, bij uw oma bent gaan inwonen. U heeft op heden nog steeds contact met uw moeder. Er kan dan ook verondersteld worden dat u nochtans in de mogelijkheid moet zijn om aan de hand van fysieke stavingsstukken te kunnen aantonen dat uw vader overleed toen u nog heel jong was en u vervolgens bij uw oma ging inwonen. U verklaarde op school slachtoffer te zijn geweest van een aanval door een andere jongen waarna u klacht ging indienen bij de politie en naar het ziekenhuis ging (CGVS2, p. 13). Er kan dan ook verondersteld worden dat u op school geregistreerd / ingeschreven was, minstens dat jullie contactgegevens, waaronder jullie adres, bij de politie werd genoteerd. Ook wat de hierop volgende behandeling in het ziekenhuis betreft – u kreeg 10 hechtingen – kan redelijkerwijs verondersteld worden dat hierbij uw persoonsgegevens, waarom uw adres, werden genoteerd. Dit terzijde, evenmin legt u enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor waaruit blijkt dat ook uw oom voorheen woonachtig was bij uw oma.

U geeft dan wel aan dat u als kind fysiek mishandeld werd door uw oom in Tanger (CGVS2, p. 5). Dient opgemerkt te worden dat deze vermeende feiten zich ondertussen dermate lang geleden hebben afgespeeld. Aangezien u reeds op negenjarige leeftijd Marokko zou verlaten hebben en deze vermeende zaken plaatsvonden voor uw vertrek is er op heden inmiddels meer dan vijftien jaar verstreken.

Dat u op heden, ingeval van een terugkeer, opnieuw risico zou lopen het slachtoffer te worden van uw oom, blijkt uit niets. Los van het gegeven dat u niet eens het bestaan van uw oom, dan wel zijn gewelddadig karakter, kan aantonen aan de hand van enig stavingsstuk, toont u, zelfs al moest hetgeen u verklaarde over de problemen met uw oom vaststaan, quod non, ook op geen enkele manier aan dat uw oom actueel nog in Marokko verblijft, laat staan bij uw oma inwoont, dan wel op heden nog steeds in leven is.

U bent bovendien ondertussen een volwassen man – naar u beweerde bent u geboren op (...) 2005 en bent u op heden aldus 20 jaar oud – en uit niets blijkt dat u, zelfs indien het zou vaststaan dat uw oom bestaat, een gewelddadig persoon is die u voorheen als kind, toen u bij uw oma woonde, terroriseerde, nog in leven is én op heden nog bij uw oma, dan wel elders in Marokko verblijft, quod non, zich niet elders in Marokko zou kunnen vestigen om aan uw (vermeende) gewelddadige oom te ontkomen. Uit wat u beweerde, staat u al sinds uw negen jaar volledig zelfstandig in het leven. U slaagde er zelfstandig uw vertrek uit Marokko en uw reis door Europa te regelen. Verder heeft u zowel in Frankrijk als in België altijd alleen gewoond, en u verbleef ook kortere periodes in Nederland (CGVS2, p. 7).

Dat u tijdens uw jarenlange verblijf in Europa in heel moeilijke omstandigheden doorbracht betekent hoegenaamd niet dat dit ook het geval zou zijn ingeval van een terugkeer naar uw eigen land, waarvan u bovendien de taal machtig bent en de cultuur kent én uw moeder en oma in uw nabijheid heeft. U heeft er eveneens nog een tante die gehuwd is (CGVS2, p. 5 en 12). Dat u, ingeval van een terugkeer, niet op hun eventuele bijstand zou kunnen steunen om uw weg binnen de Marokkaanse samenleving terug te vinden, blijkt uit niets.

Zelfs indien uw gehele relaas en de problemen die u met uw oom zou gekend hebben de waarheid betreffen en aangetoond zijn, wat geenszins het geval is, dan nog betreffen het hier problemen van interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard die als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Bijkomend kan hier nog worden aan toegevoegd dat u ook geenszins in concreto aantoont dat u niet de mogelijkheid zou hebben de bescherming van de Marokkaanse autoriteiten in te roepen om u op hun bescherming te beroepen ingeval van problemen met uw oom. Dat u voorheen als kind op school eens hard werd geslagen door een oudere jongen en dat de (lokale) politie niets deed met uw klacht (CGVS2, p. 13) – overigens weerom blote beweringen die u op geen enkele manier weet hard te maken – volstaat logischerwijs niet om te besluiten dat u, als volwassen Marokkaanse man geen bescherming zou kunnen

krijgen van de Marokkaanse autoriteiten. Blijkt overigens uit niets dat er ooit pogingen werden ondernomen voorheen om u tegen uw gewelddadige oom te beschermen."

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen waaronder zijn kwetsbaarheid en zijn gevoel van angst en verantwoordelijkheid ten aanzien van zijn dierbaren en de blijvende dreiging van zijn oom waardoor het niet zou volstaan zich elders te vestigen, doch brengt hiermee geen valabele elementen bij die voorgaande concrete motieven kunnen ontkrachten, te meer gelet op het gebrek aan enig begin van bewijs inzake de situatie van deze beweerdde oom en het gebrek aan inspanningen om de nodige bescherming te bekomen in Marokko.

Waar verzoeker inzake het gebrek aan documentair bewijs aanvoert dat verweerder lijkt te vergeten dat hij een straatkind was en slechts ongeveer negen jaar oud was bij vertrek uit Marokko, benadrukt de Raad met verwijzing naar 2.3.5.2. dat geen bevredigende verklaring voorligt voor het ontbreken van documentair bewijs nu verzoeker niet aantoont in dit verband een oprechte inspanning te hebben geleverd, daar hij - ongeacht zijn vertrek op minderjarige leeftijd uit Marokko en zijn precare levensomstandigheden in Frankrijk - uitdrukkelijk stelde nog contact te hebben met zijn moeder die inwoont bij zijn oma in Marokko (Verklaring DVZ, p. 7, tweede persoonlijk onderhoud, p. 4-5).

Verzoekers verwijzingen naar zijn medische en psychosociale stukken en het bijgebracht littekenattest kunnen in tegenstelling tot wat hij meent hier niet volstaan als begin van bewijs. De Raad herhaalt dat rekening houdend met zijn bevindingen psycholoog/arts/sociaal assistent vermoedens kan hebben over de oorzaak van de medische/mentale problemen/littekens, maar nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin deze werden opgelopen en zich hiervoor dient te steunen op de verklaringen van de patiënt en dit binnen de context van psychologische/medische/sociale hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

De Raad wijst er hierbij nogmaals op dat neergelegde documenten samen met de verklaringen en algemene landeninformatie moeten worden beoordeeld in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Een medisch attest kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek, maar maakt het deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Een medisch/psychologisch/sociaal attest moet daarom steeds worden beoordeeld in samenhang met de afgelegde verklaringen. In casu wordt evenwel geen geloof gehecht aan verzoekers vluchtrelaas ten aanzien van Marokko. Alles in acht genomen, oordeelt de Raad dat in casu er geen sterk vermoeden of aanwijzing blijkt dat de psychologische/medische problemen/littekens van verzoeker het gevolg zijn van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas beoordeeld ten aanzien van zijn land van herkomst Marokko.

Waar verzoeker nog ingaat op de toegang tot bescherming bij de politiediensten en hierbij opwerpt dat het misbruik tegen kinderen in Marokko volledig onbestraft blijft en een volwassene die het slachtoffer zou zijn van slagen van zijn vader nooit toegang zal hebben tot een doeltreffende en daadwerkelijke bescherming met nadruk op het gebrek aan bescherming tegen huiselijk geweld inzake vrouwelijke slachtoffers, merkt de Raad op dat verzoekers betoog en verwijzingen naar algemene informatie slechts betrekking hebben op feiten inzake geweld tegen kinderen en vrouwen. De Raad oordeelt dat verzoeker hiermee en met zijn verwijzingen naar rechtspraak inzake Senegal die overigens geen precedentswaarde heeft, geenszins aantoont dat hij thans als volwassen man - aangenomen dat geloof kan worden gehecht aan zijn relaas, quod non in casu (supra) - bij terugkeer zich niet zou kunnen beroepen op de bescherming van de Marokkaanse autoriteiten.

Met betrekking tot verzoekers verwijzingen naar rechtspraak en zijn betoog dat ook in zijn geval een internationale beschermingsnood blijkt, te meer gelet op zijn psychische toestand zoals nogmaals bevestigd door de aan het verzoekschrift toegevoegde stukken, moet de Raad opmerken dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer hij er niet in slaagt zijn identiteit noch relaas inzake zijn oom enigszins te staven.

2.3.5.4. Wat betreft verzoekers medische problematiek wordt gewezen op volgende overwegingen:

"Verder stelt u bij een eventuele terugkeer naar Marokko geen adequate hulp te kunnen krijgen voor uw mentale problemen (CGVS2, p. 12). Ook dit betreft echter een blote bewering die u niet weet te staven. Uit landeninformatie blijkt dat er in Marokko wel degelijk toegang bestaat tot psychologische en psychiatrische begeleiding. Zo zijn er onder meer gespecialiseerde psychiatrische centra in Casablanca (Centre Hospitalier Universitaire Ibn Rochd), Rabat (Hôpital Ar-Razi in Salé) en Fez (Centre Hospitalier Universitaire Hassan II), waar jongeren met psychische problemen terecht kunnen. Verder bestaan er tal van lokale initiatieven en NGO's, zoals Association Marocaine de Santé Mentale, die psychologische ondersteuning aanbieden (zie documenten toegevoegd aan blauwe map administratief dossier). Het CGVS betwist op zich niet dat u psychologische begeleiding nodig heeft. U volgt momenteel in België een psychologisch traject, maar dit betreft geen dermate complex of gespecialiseerd behandelingsplan waarvoor een equivalent in Marokko

ontbreekt. Indien u meent dat uw medische toestand een belemmering vormt voor terugkeer en u meent omwille hiervan in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning, dient u hiervoor de geëigende procedure te volgen, met name een aanvraag tot machtiging van verblijf, gericht aan de Minister of haar gemachtigde, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker laat deze concrete overwegingen ongemoeid en kan er geen afbreuk aan doen.

De Raad stelt in dit verband nog vast dat de aangevoerde psychologische/medische problematiek geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Immers toont verzoeker in casu geenszins aan dat hij omwille van de aangevoerde symptomen zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontegd of opzettelijk worden geweigerd.

Geheel ten overvloede herinnert d.e Raad er nog aan dat voor de beoordeling van zijn medische problemen verzoeker gebruik dient te maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.5. De Raad treedt tevens volgende motieven aangaande verzoekers laattijdig beschermingsverzoek bij: *“De waarachtigheid, minstens de ernst, van uw beweerde vrees wordt voorts bijkomend onderuit gehaald gelet op het feit dat u die reeds in 2014 / 2015 Marokko omwille van uw gewelddadige oom zou verlaten hebben, pas in mei 2025 een eerste keer uw (beweerde) vrees kenbaar maakte en om internationale bescherming verzocht. Dit dan bovendien nog nadat u voor een zoveelste keer werd opgepakt in België naar aanleiding van hier gepleegde strafrechtelijke feiten.*

Ook in Frankrijk verzocht u nooit om internationale bescherming. Dat u als minderjarige aanvankelijk de eerste jaren niet wist waar u zich hiervoor moest melden of wat uw mogelijkheden waren, kan nog worden aangenomen. Uw verdere bewering dat u gezien uw jonge leeftijd geen kennis had van degelijke procedures (CGVS2, p.7), kan evenwel niet overtuigen.

Zo kwam u ook in Frankrijk in aanraking met het gerecht en dit naar aanleiding van de klacht die u indiende tegen de Algerijnse bende die u misbruikte. U leerde er een vrouw kennen, een maatschappelijk assistente, die u in Frankrijk onder haar hoede nam – ze behandelde u als haar zoon, zo stelde u zelf-, én u wist uw weg te vinden naar een advocaat die u vervolgens aanstelde om uw belangen te verdedigen (CGVS2, p. 7, 9 en 13). Dat u dan tijdens uw contacten met deze personen / instanties nooit zou zijn ingelicht over de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, is geenszins ernstig, dit zeker in de periode dat u nog als minderjarige in Frankrijk verbleef. Uw verwijzing naar uw 'jonge leeftijd' kan bovendien ook geenszins een verschoning bieden voor het feit dat u ook pas drie jaar na uw aankomst in België een verzoek indiende. Immers, voortgaande op uw eigen verklaringen, was u een maand na uw aankomst in België jarig en werd u toen reeds 17 jaar. Er werd in die periode een voogd aangesteld, dit tot u meerderjarig werd ,op 30 september 2023. Opnieuw is het geenszins aannemelijk dat u voor mei 2025, het moment waarop u om internationale bescherming verzocht, nooit zou gehoord hebben over de mogelijkheid internationale bescherming aan te vragen noch zou geweten hebben hoe u dit moest aanpakken of waar u hiervoor terecht kon.

Het hoeft dan ook geen betoog dat uw verzoek om internationale bescherming thans wel heel laattijdig is, wat, zeker gezien de afwezigheid van een overtuigende en aannemelijke verklaring hiervoor, logischerwijs de nodige vragen doet rijzen bij de waarachtigheid, minstens ernst, van uw beweerde vrees voor vervolging.

De vaststelling dat u zich bovendien, zowel in Frankrijk alsook in België, herhaaldelijk bediende van verschillende namen en persoonsgegevens, kan het vermoeden dat u niet echt nood heeft aan internationale bescherming enkel maar verder bevestigen.”

Verzoeker repliceert dat hier geen aandacht werd besteed aan zijn levensomstandigheden, leeftijd en details van zijn feitenrelaas. Hij volhardt dat hij niet wist dat zijn vrees in aanmerking zou komen voor internationale bescherming daar hij asiel ziet als verbonden met politieke motieven of oorlog. Daarnaast stelt verzoeker dat hij nooit door de verschillende instanties die op de hoogte waren van zijn probleem aangeraden werd om een beschermingsverzoek in te dienen en licht hij tevens toe dat zijn advocaat op strafrechtelijk niveau niet tussenkwam wat zijn administratieve situatie betreft. Verzoeker benadrukt sinds 2016 zijn vrees voor terugkeer uitgedrukt te hebben maar werpt op dat hij pas in mei 2025 in contact kwam met een raadvrouw, tevens gespecialiseerd in vreemdelingenrecht, die hem voor het eerst uitlegde dat hij asiel kon aanvragen op basis van zijn vrees ten aanzien van Marokko en zijn opgelopen trauma's.

Verzoeker slaagt er niet in zijn uiterst laattijdig beschermingsverzoek te verschonen.

De Raad wijst er in dit verband op dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij

aankomst zo snel mogelijk of voor het einde van zijn wettig verblijf, wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*.

Waar verzoeker opwerpt geen kennis te hebben gehad van de procedure om internationale bescherming, kan hij niet overtuigen. Verzoeker kwam immers reeds eerder in aanraking met de Franse autoriteiten en kwam tevens meerdere keren in aanraking met de Belgische autoriteiten waarbij hij wel degelijk werd gewezen op de mogelijkheid om een beschermingsverzoek in te dienen. Zo werd verzoeker verschillende keren gehoord door de Belgische politiediensten en antwoordde hij telkens negatief wanneer hem gevraagd werd of hij een beschermingsverzoek in België had ingediend (zie administratief dossier).

Verzoeker die zich reeds sinds 2022 in België bevindt weet zodoende niet aannemelijk te maken dat hij niet op de hoogte zou zijn of werd gebracht van de gebruikelijke procedure inzake internationale bescherming.

Het gegeven dat zijn Franse advocate zijn strafdossier verder opvolgt en een klacht heeft ingediend betreffende de tekortkomingen van de Franse staat, kan geenszins afbreuk doen aan voorgaande bevindingen.

Aldus slaagt verzoeker er niet in een afdoende verklaring te bieden voor zijn afwachtende houding, waaronder zijn jarenlang verblijf in Europa onder meer in Frankrijk en België zonder statuut, hetgeen niet in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging. Verzoekers afwachtende houding vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Dergelijke passieve houding kan niet in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en relateert de ernst van de ingeroepen vrees.

2.3.5.6. Wat betreft de overige neergelegde documenten op het CGVS wordt er in de bestreden beslissing ten slotte nog op goede gronden gemotiveerd:

“Ook door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. Zoals reeds supra uiteengezet hebben het merendeel van de door u voorgelegde documenten te maken met uw situatie in Frankrijk en dient uw verzoek beoordeeld te worden ten aanzien van Marokko. Deze stukken kunnen dan ook geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie.

Wat betreft uw medische documenten uit zowel Frankrijk als België dient nogmaals benadrukt te worden dat uw medische situatie op zich niet wordt betwist. Echter, voor het verkrijgen van een verblijfsstatus op grond van medische redenen dient u zich te wenden tot de hiertoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag tot machtiging van verblijf, gericht aan de Minister of haar gemachtigde, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad meent dat de door verzoeker op het CGVS neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de concrete beoordeling ervan.

2.3.5.7. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, aldus tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Marokko een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Marokko een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.10. Wat betreft de aangevoerde schending van de rechten van verdediging en van artikel 47 van het Handvest, dat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte alsook het recht op een onpartijdig gerecht omvat, dient de Raad op te merken dat de uiteenzetting van een “middel” vereist dat de wijze wordt aangeduid waarop de vermelde regel of beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. Verzoeker blijft evenwel volledig in gebreke te verduidelijken op welke wijze voormeld beginsel en bepaling concreet geschonden zouden zijn. Daarenboven wijst de Raad verzoeker er volledigheidshalve op dat hij inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt en wordt er benadrukt dat verzoeker, die omstandig werd gehoord door het CGVS, met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoeker tijdens zijn nieuw persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een vertrouwenspersoon alsook een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.12. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend zesentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU